

מי שהיה פרק תשיעי פסחים צח.

מסורת הש"ס

(א) יומא פד. פד. קדושין
 (ב) זכאס יב. כדמות ח.
 דף ח. חמורה מו. זכאס
 נע. (ג) חוסתא פ"ט
 י"ח. (ד) שבת קד. בינה
 ח. ח. חסדקא ל"א.
 (ה) ל"א דנה פ"י שבת ע"ב
 ח"ס שס. (ו) לעיל ע"ב
 (ז) כ"ח דפרש. (ח) ג"א
 לשלמים וע"י כחאד"ש"ל.
 (ט) גיטין ח"ה. (י) ח"מ"ק
 מ"ו.

הגהות מהר"ב
דנשבורג

א] תורה שמע מינה
דמיו מטיקרו כי וייל
דשמי מחוסר ומן דלא
אחזי מכולס וכו', ר"ב
עין יומא קד ע"א בתוס'
ד"ה הים וכו' ובחוספות
ישנים שם גד"ה מי דמי
וכו' וכד"ה דליף דור"ה;

מוסד רע"י

בעלי חיים נדחים.
והפ"ג הדבר מיוחס אליהם
לפולס משום דמיא קמאי
תארו (כ) אין נדחו
דמו לפולס, והלאה למיד
יומא (פד) אין דמיא
בזמנא בשמיטין אבל בעל
חיים שנדחו חסרים וגורלי
נדרשין (ט) אין בעלי
חיים נדחים. ואין דמיא
אלא דרס או כבעלים דמי
שפיר על שזעשט
וקודם וריקת דמו מת
השתלשלת יסר דרס, אבל
כל זמן שהקדש חי
נמשך משום דמיא
וע"פ (טז)

המפריש פסחו ומס'. לקמיה מפרש אימת מית: לא יביאנו בנו אחריו
לשם פסח. דהוה ליה פסח שמתו בעליו ואין כאן מוניין: גב' שמע
מינה בעלי חיים נדחין. בחמה שנדחת בחיים דחיה דחיה גמור שאף
לכשנרצח למה שהיה ראוי להיה תרביה אלם רועה דהא דתנו

תרעה ולא קרבה שלמים היא גופה
שזו היא ראייתה ממתלה של מותר
פסח שלמים ודלא כר"ש שמי
בעלי חיים אין נדחק ב' ע"י דלמרי
(יומא דף סג:) דגמרי' מבצל מוס
שנדהה ולשכער מומו נדהה ומרשא
נמי שמעינן לה אלף משום דמרשא
שמעינן חלת נקט לה וסבל' ושעת
מינה דמוי מעיקרא דוי דמוי' דהא
לקה דא וזכר בן שמי שנים מתחלתו
נדהה למה שהוקדם וקאמר ירעה
ולא יקרב שלמים הוא עצמו ואיכל
למאן דלמרי במסכת סוטה (דף לג:)
דאין דחי הוא הכרזה ונדהה: ושעת
ירעה ו' דאין דחייה דלמרי

אנינות עליויה מעיקר
חצות אין בנו ממונ
שלמים הא קבעתיה
לעולם דמית קודם חצ
פסח לשום פסח שני
מת אחר חצות בנו מ
פסח מת קודם חצות
יביאנו לשום שלמים
רמיות לאחר חצות
חצות רב אשי אמר
חצות ור"ש היא דאמר
רבינא אמר כגון שהפ
בעלים אחר חצות
מתני' הפסח שנתע
עד שיסתאבו וימכר
שבהן ממין זה ובדמי
ו[ויפסיד] המותר ממ
ר"ש אומר אם חבור

דמיוה דלָה חוּזא לַאקרוּבִי גופא לדבר שהוקדשה לה אחרין מדה לעולם אפילו לאחר הפסק דכל מותר הפסקה היו שלמים וקוצה לשלמים מחוז חוּזא דקמין ממין דמיה שלמים אכל גופא לא אכלה א מילחא מיהא טובא אשמעין תשובה רבינו ע"כ. ותמיהא לי אַחאִי גרע ירימין במותר: כּוּן נמנה עומ. אִין בּוּן נמנה עמו ועדיין יז ברישא ותו לא חיילא עליה חיובא דפסקא להביא דפסי עצמו כדחנן ונפלי הוא עצמו: אֵלָא דמא אחר חלוט. דכיון דחיילא עליה דין פסקא ברישא חובת פסקא דחייל עליה מעיקרא אכל כי חיילא אניתא ברישא לא וזהו כיוס היו מפרשין פסחיהן: הא קבעטו חלות. לפסקא ואידחי משלמים כיוס שני. אִין בּוּן נמנה עמו אִין בּוּן נמנה עמו אִין בּוּן נמנה עמו ונשאר לו בעלים יביאנו לשם שלמים. דלָה קבעתיה חלות. ואם בּוּן נמנה עמו דהיבא דהל עליה חיובא דפסקא ברישא שומעין עליו: לִיא הא חל עליה שומעין על האונן ה"מ היבא דחיילא חובת פסקא עליה ברישא והדר אִין בּוּן נמנה עמו היבא דלָה פסק דהל עליה חיובא דפסקא ברישא אִין בּוּן נמנה עמו קבעתיה חלות: לעולם דמיה אחר חלוט. ודקשרין לִיא היבא יקרב ב' שעירי (דף סג:) בעלי חיים אִין נדחין אֵלָא נחמת מוס או אִין חתן ה"ג רבינא אחר כּוּן סהפרישו אחר חלוט ומסו בעלי אחר חלוט. נמנה עמו יביאנו לשלמים דכיון דבחלות עדיין לָה הופרס אִין בּוּן נמנה עמו יביאנו לשלמים. שִׁלָּשָׁה עולאים א' של פסקא וא' של א' בִּלְתָּנָה הפסח שנתעבר בנחמים. שִׁלָּשָׁה עולאים א' של פסקא וא' של א' וביא דמיה שפכן עולה דשמה עולה עולה היה ובדמיה היפה פסקא [נתאכלו] ואם לאחר הפסקא נתאכלו יביאנו שלמים דשמה היפה פסקא היפה שבהן יפקיד מביחו משלו. וא"ת הרי הוא מחליף שמביא שלמים ואין שומעין מקדושה לקדושה כשנא לחלול להכמות כן הוא עושה אם כל מקום שהיא העולה הרי מחוללת על הסעו זו וביא דמיה עולה וטו וביא דמיה כן אִין לשלמים. ונתעבר בכבורות. שמתן דמן ומתן דלָה אם לא ההבורה כולה הכטיה הרי יאכלו אִין כולם זו בלילה ויחבר פסקא

שמע מינה דחוי מעיקרו הוי דחוי. מימה גריי דצפנק לולג
הגולג (סוכה דף ק"ג:) מסיק גבי לולג דדחוי מעיקרו לא הוי
דדחוי ויש לחלק בין דחוי מעיקרו דגבי מלות לדחוי מעיקרו דהקרבנה
ועוד דשאני הכס דמעשרתא אפטר למעוטי בתעניתא ולא דחוי גמור

הוא ואל"ם מאי קמ"ל ר' יוחנן כפ"ק
דקדושין (דף ז') גבי בהמה של שני
שותפים דכל הניחו תלת מיני דמדקדק
מזמתייה שמשמתי' ממחתי' דהא ודל
דלכאי אשמשתי' דעושה תמורה
ותמורתה כיוצא בה אלע"ז דלכאי
קרינה כלל וזה דלא קאמר הכס
ושמ"נ דעושה תמורה כיוצא בה
חשיב אלא מיני דדחיה ואל"ם ויולף
הוי מחוסר וזמן דדחוי מעיקרי' הוא ולא
הוי דחוי רש' לומר דשאי מחוסר ואל
דלא ירחיקו משטלא א' לשון קרנן
חמן קבוע להיות ראי ליום השמיני
הכלל כ"ז שייך למינח' מייניה דעמלת:
והיינו מיד' ז' דהוי דחיה

א לא אלא דמית אחר
עמו יביאנו לשום
חצות אמר ^{(ר} (רבא)
ת ומאי יביאנו לשום
ב"י אמר לצדדין קתני
נה עמו יביאנו לשום
אין בנו ממונה עמו
שורביא אמר לעולם
ון שיהיה אביו גוסס
לעולם דמית לאחר
האין בעלי חיים נרחין
ישו אחר חצות ומתו
א סבר חצות קבע:
ב בזבחים כולן ידעו
ויביא ברמי היפה
היפה שבהן ממין זה
מן נתערב בבכורות

הא חייב עליה אגנות. אף
 על גב דקרינא ביה למי אכלו
 בלילה מכל מקום אינו יכול לשלם
 קרבנותיו כדאמרין ^(ב) (נבחים דף טז):
 שלמים צומם שהוא שלם:
 ופטורין

[illegible][illegible]

עין משפט
נר מצוה

לד א ב ג מיי פֿיד מהל' ק״פ הל' ה:
ד [מיי] פֿיל מהל' חנוכה הל' ח ין:
ה [מיי] פֿערו מהל' מעשה הקרבנות הל'ד ופֿיג מהל' קסולי המוקדשין הל' כג]:
לד ו מיי פֿיד מהל' ק״פ הל' ט:

רבינו חננאל

ש"מ מדקנתי ירעה עד
שיסתבא ויטכר ויפלו רמיו
לנדבה, כיון שאינן קרובים
שלמים ש"מ בעלי חיים
נרחין. ורחוי מעיקרא כי
היא נקבה או זכר בן שתי
שנים שאינן ראוין מעיקרא
לשם פסח, לא חימא כיון
שאינן (שלמים) לשם
פסח. מעיקרא כי
אקדשינהו לשלמים
אקדשינהו אלא נדחו.

[illegible]

דעת אחר חזות אלה, דהא משעת
הפסח כיזם חזות חשבו
שאמרם כי הלה, למיך
אל חלה ארית, אה
מזונה עמו יראט
לשם שלמים, מאי אמת
קבעתה חזות, רבי שמעון
דחזו דהאמר בעלי חיים
נרדחו ומשום הכי מקריב
לשם שלמים, רבינא אר
בגזן שהמרישו אחר חזות
ומתו בעלים אחר חזות
וקסבר אל קבעה.

תנא הפסח שנעבר
בזבחים ירעו עד שיטאבו
ויסבחו ויראו ברמי היפה
הזבח מין לו כרי עד
שנעבר בכבדו. רבי
ששקון אמר אם חזות
כתיב יאכלו.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones